

vilde ogsaa, forekommer det mig, bringes en større Harmoni ind imellem Valgmaaden i Kjøbstæderne og i Landsfognerne, idet Kjøbstæderne hidtil have havt og fremdeles søges fikke en Andeel i Valget igjennem deres nærmeste Repræsentanter, og fremdeles vil der vindes Noget derved, som forekommer mig at være en reel Fordeel. Naar nemlig Amtsraadet for Landsfogneres Vedkommende alene skal foretage Valg af Forligscommissairer, vil der i flere Tilfælde fremkomme den uheldige Omstændighed, at aldeles ingen Repræsentation for vedkommende Beboere i Districtet faaer Indflydelse paa Valget, f. Ex. hvor Dele af flere Amter høre under eet Forligsdistrict. — Naar derimod Valget overlades til Sognerepræsentationen, vil i alle Tilfælde samtlige til Forligskredsen henhørende Landsfogneres Beboere igjennem Repræsentationen faae Andeel i Valget. Hvad Formuleringen, saafremt der skulde gjøres en bestemt Indstilling, angaaer, da har jeg ved Sagens første Behandling tilladt mig at ytre mig for, at Sogneforstanderskaberne overdrages Affattelsen af saaaladte Candidatlister, der vare bindende for Amtsraadene, nærmest paa Grund af at et dertil sigtende Forslag allerede tidligere har erholdt Billigelse af den ene af Rigsdagens Afdelinger. Jeg vilde imidlertid meget foretrække, at Sagen var bleven ordnet paa den Maade, at Delegerede fra samtlige Sogneforstanderskaber i Forligskredsen foretage Valget. Spørger man mig nu, hvorfor jeg med disse afvigende Anskuelser ikke har stillet et bestemt Forslag, maa jeg dertil svare, at Grunden dertil ene og alene er den, at jeg ikke hidtil har fundet nogen Understøttelse for min Mening, og at jeg, naar jeg ikke kunde vente den gennemført, gjerne vilde bidrage Mit til, at den af Udvalget foreslaaede Ordning kommer i Stand, da jeg naturligviis langt foretrækker den for, hvad hidtil har været gjældende. Men Følgen deraf vil da naturligviis tillige være den, at saafremt der imod Formodning skulde vise sig nogen Sympathi for min Idee, og et Forslag til dens Gjennemførelse paa et senere Stadium fremkomme, vil jeg ikke kunne undlade at slutte mig til et saadant. Iøvrigt skal jeg kun, da jeg ved Sagens første Behandling berørte

Uanseligheden af, at der med Hensyn til alle forekommende Tyende-Sager maatte kunne træffes en saadan Ordning, at ingen af disse blev unddragen fra Forligsmægling, bemærke, at jeg har opgivet at foreslaae Noget med Hensyn til dette Punkt, da jeg har maattet erkende, at det nærmest vedkom Tyendeloven, som nu ikke ligger for.

Justitsministeren: Jeg skal tillade mig foreløbig at gjøre et Par Bemærkninger ved Udvalgets Befragelse af, at Ministeriet ikke har fundet sig foranlediget til at fremkomme med en fuldstændig Forligslovgivning. Det forekommer mig, at Udvalget sætter det Arbejde, der vilde være forbundet med at tilveiebringe en saadan, for lavt, ligesom det ogsaa forekommer mig, at Udvalget ikke har tillagt de Grunde, som af Ministeriet ere anførte i saa Henseende, den fornødne Vægt. Vel erkjender jeg, at Arbejdet ikke var uoverkommeligt; men jeg troer dog, at det vilde have taget en ikke saa ganske ringe Tid; hvor ubetydelig Forligslovgivningen end synes at være, er den dog ikke saa ganske ringe; allerede 3rdn. af 10de Juli 1795 har et ikke saa lidet Omfang, og de Bestemmelser, der senere ere udfomne og slutte sig dertil, ere ikke saa ganske saa. Dertil kommer, at hvis hele dette Parti skulde have været bearbejdet, maatte man, som ogsaa Udvalget har hentydet til, gjøre sig bekendt med de Forandringer, Forligslovgivningen har undergaaet i Norge. Skulde Sagen saaledes have været underkastet en nøiagtig og gennemgaaet Undersøgelse, vilde der efter min Mening være medgaaet en rum Tid, inden et saadant Arbejde vilde være kommet istand. Naar Udvalget ikke har villet tillægge den af Ministeriet anførte Grund, at der har dannet sig en bestemt Retspraxis, videre Vægt, og navnlig har yttret, at en saadan høvded Retspraxis snarere gjorde det ønskeligt at faae en omfattende Lov, hvori Praxis blev optaget, troer jeg, at Udvalget overseer, at fordi denne Retspraxis optages i Loven, var det ikke sagt, at Affattelsen af Loven var bleven saa tydelig og klar, som den gjældende Retspraxis er. Det kunde vel være, at den nye Lov kunde give Anledning til megen Tvivl og mange